

קולנוע

שר לגלות שאחרי הנפילה היא שוב בחיים.

*** **אורות הבימה** (פאר, אונליה, מוצג גם בירושלים) —

הסטימטלי שכל סירטי צ'ארלי צ'פלין, מלא רחמים עצמיים אחרי השתלקות מאמריקה, סרט על ליצן זקן שהגמלאות נכפו עליו ועל רקדנית צעירה (קלייר בלום) שהוא מציל מהתאבדות. קטעים קלאסיים, כמו קירקס הפרעושים והמערכון עם באסטר קיטון, מהיפס על כל השמאלץ שבאמצע.

*** **שקרים ויודי** (פאר, אונליה, מוצג גם בירושלים) — **ארטיים** (צפון, ארצות הברית, מוצג גם בחיפה) — תרגיל מבריק ביחיות מלוכלכות בין פרקליט מיוחס, אשתו הצעירה, גיטתו המיתרית ויודיו האימפוטנט, המראיין נשים על חוויותיהן המיניות. מצייר מונגה מאלפת של מוסר שנות 90.

*** **אחד משלנו** (לב, ישראל, מוצג גם בירושלים) — עוד סרט רלוונטי על היחסים הישראליים עם עצמו. עבודה יפה ביותר של הצלם אמנון סלומון, בימיו קולח של אורי ברבש, מישהק טוב של כולם, הישג נדיר ביותר.

*** **סינמה פריזו** (לב, איטליה, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — בימאיקולונז נוכר ביל-

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב: זה הודו שלי, סר פור קצור על אהבה, לילות בבירה, סנס, שקרים ווידאוטייפ, אורח הבימה.

חיפה: קפה בנדר, סנס, שקר רים ווידאוטייפ.

תל-אביב

*** **זה הודו שלי** (הר קולנוע, צרפת) — הקומדיה המתוחכמת של ז'אק סאטי על העימות בין מי שהיים כדי לרכוש לבין אלה שהיים כדי לחיות, מלא המצאות מעוררות ופיוטיות, שאר לי ייראו איטיות בקיצוץ למי שי אינו מפעיל את דימוינו כדי להשיג את המוצג על הבר.

*** **על הפנים** (הודו ופיליפ, ישראל, מוצג בכל רחבי הארץ) — האומלל שבין סירטי המצלמה הי נסתרת שיצאו לאור עד היום. מצי טיין בכוכר המצאה ירוד, מביך את הנמתחים ואת הצופים גם יחד, ומעליב בגישתו אנשים זקנים על לא עוול בכפם.

*** **סיפור קצר על אהבה** (לב, פולין) — הדיבר השישי, מתוך עשרת היברות לפי קו'ז'יטו קישלובסקי, הוא סיפור על מוסר ואהבה, חסד והקרבה. טר

ישועה למכוערת

יפה מדי עבורך (לב, תל-אביב, צרפת) — ובאה הישועה לאשה המכוערת. לא זו בלבד שלא נידונה לחיות בגפה כל חייה, אלא שהיא אף מסוגלת לחטוף את המכוער סיס שבגברים מן המלעות של היפה בנשים. אם זה לא קורה באמת, זה לפחות קורה אצל ברטראן בלייה.

ז'ראר דפארדיה, הגבר האידיאלי, נשוי ומאושר עם קארול בוקה, נערת בונד לשעבר וזתיכה עולמית לכל הדיעות. לנהן חיוי נכנסת וזיאן באלאסקו, קצת שמנה, קצת כבדה, לא כל כך צעירה, ולא בדיוק יפה. היא נותנת בו מבט, הוא נותן בה מבט, וזהו, הבית הנאה והילדים המטופחים והמוסיקה של שוברט שמתנגנת תמיד ברקע, הופכים למיסרד. כל מה שדפארדיה רוצה זה להיות במיטה של בא' לאסקו, וכל מה שהיא רוצה זה להביא אותו לשם. בלייה, מומחה גדול לחריגים בהתנהגות המינים, מלקק את האצבעות בניסיבות הללו.

בוקה ודפארדיה: לא יפה מספיק בשבילו

קודם כל, הוא יכול שוב להעמיד את דפארדיה, ודרכו את כל הבריונים השחונים במקומם. כבר מיאו מיאו העדיפה על פניו איזה מלפפון מצומק בפרחחים, וקארול לור הפנתה לו גב לטובת בן 12 בהכינו את הממחטות. כאן, לרגע, נדמה שהוא שולט במצב ובשתי הנשים, אבל למען האמת, הוא מתגלה בסוף כסמרטוט, והגברות מסדרות את העניינים ביניהן. הפיצוי - שלישית שחקנים משופשפת היטב.

פיצה

עם סוכר

מלכת הלבבות (רביחן, תל-אביב, אנגליה) — מה לעשות ולגיון אמיל יש התחייבות מוסרית. מי שעשה את הבלש המזר מר אינו יכול לשלון מן המותן סתם סרט. על זה הוא צריך לקבל על הראש יותר מבימאי אחר. זהו סיפור נוסטלגי על דאנילו, איטלקי מאוהב החוטף את בחירת לבו, רוזה, מידי האישה שלו הובטחה. השניים בורחים לאנגליה, וחיים באושר ובעוני.

בעזרת כסף שהרוויח באורח קסם במישחק קלפים, הוא קונה לעצמו בית קפה, והשניים עוברים לחיות באושר ובנחת יחסיים עד שהחתן המרומה צץ לתבוע את לבונו. ואז יש משולש של אהבה, קינאה ונקמה, כמו בכל הספרים.

כל זה דלה מזכרוננו של ילד, בנס הקטן של דאנילו ורוזה, אפוף בהרבה רומנטיקה, בתוספת הנוסחות המקובלות של הסאגה המישפחית (החונת המקטרת, הסבא האגדי, הבן

אניטה זאגריה ואוולין ווא: די סימפטי

הסורר, הבת המתחנת וזו שנכנסת להריון בלי להתחנן) ועם ניסיון, מה וסם, להקנות לסיפור מימד חלומי מתוק. אילו נשמר כל הסרט באווירה של עשר הדקות הראשונות בו, אולי היה אמיל עושה למולדרמה המישפחתית מה שרוב רינר עשה בנסיכה הקסומה לסינטי ההרפתקאות. אבל אמיל מתעייף מהר מדי, ולמרות מישהקם המשעשע והסימפטי של כל המשתתפים, הוא נופל בסוף בין הכיסאות.

משהו

תזזי

חזרה לעתיד 2 (טיילת ושחף, תל-אביב, ארצות הברית) — את העניין הזה צריך לחלק לשניים. מצד אחד, האירוע החביב רגלי, הולכים לראות מה עוד המציא סטיבן שפילברג ולפגוש שוב את גיבוריו החביבים מארטי מק'פליי ואמט בראון, המטיילים קדי" מה ואחורה בתוך הזמן. הסיפור לא חשוב, העניין הוא אפקטים מיוחדים, הרבה תפאורות, הרבה מאוד רעש ומהומה. יותר מזה לא צריך. מצד שני, יש בכל זאת עלילה. היא מובילה את הנער השובב ואת הפרופסור המפורז מ' 1985 למאה הבאה, מחזירה אותם שוב ל-1985, שנה מזה שהם עזבו, לוקחת אותם עוד 30 שנה לאחור כדי לתקן את ההיסטוריה ומסתיימת בהבטחה שזו תהיה, אבל רק בסוף הפרק הבא, אחרי ביקור במערב הפרוע של סוף המאה ה-19. הצוות הטכני עומד על הגובה. אולי אין הרבה השראה והמצאות, אבל הביצוע נקי. מה שבכל זאת חסר מאוד, בכל העניין הזה,

לויט ומייקל גיי פוקס: מהומה ריקה

זה דרמה. בעיקר משום שבוז זמקיס, בימאי הסרט, היה טרוד כל כך באפקטים, ששכח לא לזיין את יצורי האנוש המופיעים בסרט. מייקל גיי פוקס, כריסטופר לויט ותומאס וילסון מת" עוותים כמו בבחינות-כניסה ללהקה צבאית, והמאפר ודאי שונא אותם אישית, אחרת לא היה מעז להתעלל בהם ברישעות כזאת. מי שמוכן להתעלם ממראה בני-האדם ומנוכחותם ולהתרכז באפקטים, עשוי לשבוע נחת.

סירטי קולנוע בטלוויזיה

*** **יומנו של צב** (יום שישי, 29 בדצמבר, בשעה 22:30) — אחד מאותם סירטי-קולנוע בריטיים שנוצרו בעצם במחשבה לטלוויזיה. סיפור אינטימי על יחסים הנרקמים בין פקיד לסופר-ילדים, המאוחדים שניהם בדאגתם לצבאי-הים האסורים בתוך אקווריום של גן-חיות. מה שמשממע מכך במישור הפילוסופי-אקולוגי פתוח לפרשנות הצומה. מה שבטוח, הוא שלנדה ג'קסון ובן קינגסלי הולמים להפליא, במיסירת הזאת, את מימדי המירקע הביתי.

*** **התפשטות** (יום שני, 1 בינואר, בשעה 23:30) — הסרט הראשון והמקורי ביותר שעשה מילוש פורמן באמ" ריקה. מבט מבודח וסאטירי על מערכת-היחסים בין הורים וילדים בסוף עידן המחאה של שנות ה-60'. התסריטאי באק הנרי ולין קארלין מופיעים בתפקידים הראשיים, כווג הורים מבולבלים המוכנים לעשות הכל, אפילו לעשן נאפס, כדי להתקרב לצאצאים.

*** **איש המסוף** (יום רביעי, 3 בינואר, בשעה 22:05) — מותחן מבית-החרושת של צ'רלס קרייטון, על ניסיון עתידיני לטפל בהתקפי-אלימות על-ידי השתלת אלקטרודות במוח החולה, המופעלות על-ידי מחשב, שירגיע אוטומטית את החולה כאשר יבחין בהתקף מתקרב. כרגיל, המחשב מפשל במקום להרגיע ומחמיר את המצב עוד יותר. ג'ורג' סיגל הוא הפציאנט, ג'ואן האקט היא רופאה דואגת וגיל קלייבורג היא בת-הזוג האוהבת. ביים הבריטי מייקל הודג'ס.

רותו, בידירות האמיצה שקשרה אותו למקרי בקולנוע של כפר סיציליאני קטן ובאהבתו הראשונה. סרט נוסטלגי כן ואמיתי, למרות כל השמאלץ שבו.

ירושלים

*** **לילה של אהבה** (סר טר, יונוסביה) — סאטירה פולרי-סית'מינית על מהפכות וחררי מי-בט במדינה דימינית במרכז-אירופה. העלילה מתרחשת אמנם בשנת 1920, אבל קל לזהות את החיים המופנים לכל הקנאים של היום. אמנם הבימאי, דו שאן מאקאביי, כבר אמר את הדברים הללו קודם לכן, אבל הפעם רוחו מבודחת עליו במיוחד, והוא עושה את הכל בצבעי גלידה מלטפים.

עדנה פיינר העולם הזה 2730